

Věštník 2/04

Slouží k informaci revolučně orientovaných
Marxisticko-Leninových sil všech zemí světa.

Jsou zde otisknuta shrnutí z publikací orgánu „Gegen die Strömung“, který slouží k vybudování revolučně orientované komunistické strany Německa: **Duben - červen 2004**

Vychází čtvrtletně v angličtině, francouzštině, italštině, holadštině, ruštině, španělštině a turečtině

Dubnový leták je vydán k tématu:

„Rozšíření EU“:

Boj proti postupu německého imperialismu a šovinismu!

„Prvního května tohoto roku vstoupilo 8 východoevropských států do EU; Estonsko, Lotyšsko, Litva, Polsko, Česká republika, Slovensko, Maďarsko, Slovinsko, Malta a Kypr, tím pádem se EU rozšířila na dalších 10 států. To, že si vladaři v Evropě zrovna zvolili první květen-mezinárodní den pracujících jako termín k rozšíření EU, je ostrá provokace namířená proti pracujícím lidu Německa a dalších zemí EU a vlastně proti dělníkům vůbec. V tváři v tvář 20 milionům nezaměstnaných, v tváři v tvář pokračujícímu zbýdačování a v tváři v tvář k výraznému zhoršení životních podmínek pracujících mas v EU je nám stále více jasnější, že tento imperialistický projekt „sjednocení Evropy“ je těmito vladaři prosazován na bedrech prajících mas a zároveň je namířen také proti sociálním zájmům pracujících.

S nemalým nákladem zdělovacích prostředků se politické strany, zastupitelé a propagandisté německého imperialismu snaží urychlit v posledních měsících rozšiřování evropské unie ve východní Evropě a prosadit v souvislosti debaty o návrhu k usnesení evropské ústavy plán o „sjednocení Evropy“. Německý imperialismus se pomocí německého šovinismu snaží urychlit své plány na ovládnutí Evropy. Tímto způsobem se německý imperialismus snaží ututlat nebo se víceméně snaží obhajovat militarismus a revančismus po neúspěchu dosáhnout svých expanzivních cílů v průběhu druhé světové války. Dnes se opět snaží německý imperialismus tyto prosadit cíle: Dobytí nadvlády v Evropě je rozhodujícím krokem k uskutečnění jeho plánu k ovládnutí světa.“

Musíme především podotknout na to, že německý

imperialismus je již dávno u příprav třetího tažení k ovládnutí světa a tyto přípravy žene kupředu“.

Ale i v samotném Německu vzhledem k zostřenému vykořisťování bude postupně docházet ke stávkám a masovým bojům pracujících. Ale na to je německý připraven:

„Nadále budovat a posilovat vojsko a policejní aparát pod zástěrkou „boje proti terorismu“. Diskuse o tom, že je třeba nasadit vojsko k potlačování „vnitřních nepokojů“ se vedou stále více otevřeněji. Současně jde hlavně o to, jestli zde bude nasazen levicový dobře koordinovaný propagační aparát, jehož povinností by bylo k bojovému úderu vést již existující nebo masová hnutí vznikající v budoucnosti a vyvádět tato hnutí ze špatného propagandistického směru a z tenat německého imperialismu a šovinismu“.

Různé varianty německého šovinismu

Zdůraznit je třeba to, že německý imperialismus bude moci oslovit širokou veřejnost pomocí různých propagandistických oddělení.

„Z tohoto důvodu nelze vycházet z toho, že existují ‚dvě frakce‘, ‚německá-nacionální‘ a ‚německo-evropská‘.“

My chceme ve dvou odstavcích poukázat na dvě strany německého šovinismu:

Německý šovinismus (I): „Nejdříve je na řadě Německo...“

„Demagogická kapitola propagandistické německo-nacionální varianty spočívá v tom, jak lze zhoršení

sociální situace v Německu uvalit na EU.....Protěžována je `semknutost německého lidu` oproti ostatním národům a jsou přitom vytvářeny bajky o protikladu `německého národa` vůči ostatním národům v duchu nacistické tradice, tímto způsobem je zastírána tak pozornost veřejnosti od podstatné příčiny zhoršení situace, spočívající totiž v diktatuře buržoazie a v panování kapitalismu a dalším faktorem je propagace toho, že jediným východiskem z této situace je imperialistická agrese".

Německý šovinismus (II): „My jsme nejlepší Evropané“

„K demagogickému kapitálu obhájců-EU patří mimo jiné heslo `my jsme Evropané`, které je prý nutné k rozšíření EU na východ, aby tak obstálo především v mobilizaci antiamerikanismu v konkurenci s USA, ale také i s Japonskem. Pomocí fráží o jednotné Evropě jako například `dům Evropy` a `Evropa regionů` kde `hranice víc nehrají žádnou roli` se německý imperialismus snaží zastrít další své cíle k dosažení revančistické nadvlády.“

Leták z května 2004 je vytištěn k tématu:

Pokrytectví německého imperialismu vzhledem k zločinům svého imperialistického rivala z USA:

Mučení je mistr z Německa!

„Němečtí politici a zdělovací prostředky reagovali jako `zaskočený nebo dokonce `zaražený`, když vyšly na světlo fotografie týraných zajatců americkou armádou v Iráku. Po této stránce se jedná o dvojnásobný demagogický manévr. Německý imperialismus se tímto způsobem snaží odvést tak pozornost od mnohonásobných dokumentací o špatném zacházení s lidmi ve velkém měřítku v německých věznicích, na policejních stanicích, při provádění kontrol a prohlídek, které v poslední době provádí i německá armáda. To se hlavně týká také uprchlíků určených k vyhoštění, kteří jsou ve věznicích, na policejních stanicích vystaveni soustavnému mučení, a při použití násilného vyhoštění také v některých případech uprchlíci toto těžké mučení nepřežili. K tomu je třeba především ještě dodat, že se politici a ideologové německého imperialismu snaží ještě o

Za proletářský internacionalismus! Proletáři všech zemí spojte se!

Podstatný bod v tomto odstavci spočívá v tom že:

„Pracující v Německu se nesmí nechat zapřáhnout do spřežení německého imperialismu, musí vystupovat proti každému zhoršení vlastní situace, kterou německý imperialismus zavinil svými evropskými plány, zároveň musí pracující rezolutně odmítat účast na jeho válečných tažení za účelem rabování, pracující musí také odmítat příští imperialistické války a musí proti těmto rabovacím válkám usilovně bojovat.“

Tady platí jen jedna možnost, prostředkem všech sil vypovědět – německému šovinismu, který je nebezpečnou zbraní německého imperialismu – neúprosnou válku.

Tady platí také nutnost, zároveň rozvíjet po všech stránkách třídní boj – ruku v ruce s proletáři všech zemí!“

Tento leták obsahuje k tomu tématu ještě krátký článek: „Proti vyostřenému vykořisťování dělnických mas německým imperialismem ve východní Evropě je nutné bojovat!“

více otevřenou obhajobu mučení

„v některých případech` při výslechu a systematicky tak donutit vyslýchaného k příznání. Tady už stačí jen to, že přímá oficiální hrozba a příprava policejního presidia ve Frankfurtu nad Mohanem ke konkrétním opatření, při kterých by mělo být použito mučení narazila na děsivě široký pozitivní ohlas a rovněž také veřejná vystoupení jednoho profesora vysoké vojenské školy, kde on obhajoval použití mučení v boji proti terorismu` narazila na pozitivní ohlas. Otevřené `zamyšlení` nad používáním a účelu mučení v praxi je totiž dalším jevem přibývajících fašizace v Německu“.

První odstavec tohoto letáku se v historické části zabývá tím, jak se německý imperialismus v průběhu svého vývoje vyvinul jako expert v mučení:

Nacistické gestapo – je užíváno světovou kontrarevolucí jako nástroj

Zde je poukázáno na výraz „tajná státní policie“:

„Nacistické gestapo...jehož systém mučení a vraždění. Udávání a špiclování, je ve světě užíváno pomocí vysoce vyvinuté techniky v mučení.“

Budování státních represivních orgánů pomocí nacistických kádrů po roce 1945

Zde je uvedeno, že BKA a Bundeswehr byly výhradně budovány nacistickými kádry, ale i budování dalších represivních orgánů jako jsou BND, MAD a VS vedli nacisté.

Poptávka po gestapáckých expertech v mučení ve světě

Zde je poukázáno na to, jak působili němečtí experti v mučení z dob nacismu na internacionálním poli, jako například Klaus Barbie v Bolívii atd.

Zde je kladen důraz na to, že i po „vystřídání generací“ zůstalo vše při starém.

Průzkum prováděný vědecky

V sedmdesátých letech bylo zesíleno a urychleno vědecké zkoumání jak lze praktiky v mučení ještě vylepšit a které v tomto odstavci bude podrobně podloženo fakty.

Německé poměry roku 2004

„Německý imperialismus podniká různé výpady k legalizaci a legitimaci mučení po ideologické stránce tvrzením, že ho použije jen `v nejkrajnějších` nebo `ve výjimečných situacích`.“

Tento výrok je zde podložen fakty. Následující čtyři odstavce dokazují to, že se v Německu používá mučení a hrubého zacházení také v současné době.

Německé poměry za I:

Školení pomocí klamného mučení a klamných poprav u německého Bundeswehru

Německé poměry za II:

Hrubé zacházení na polizejních stanicích a v německých věznicích

Německé poměry za III:

Systematické hrubé zacházení a mučení ve věznicích určených k vyhoštění cizinců.

Německé poměry za IV:

Ani mučení uprchlíka v zemi ze které on pochází „nebrání jeho vyhoštění“

Mučení – je jedna ze zbraní z arzenálů represe a kontrarevoluce

Tento leták dále uvádí:

„V arzenálu kontrarevoluce, především mučení plní tři úkoly, které by měly být použity v různých formách a podle toho jak by se vyvíjela situace v období třídního a osvobozenického boje:

- Zastrasování použitím mučení v masovém měřítku v případě vyhocení revolučních a antiimperialistických bojů....

- Přinucení k informacím....

- Ke zlomení kádrů a jejich veřejného odepsání...“

Zde je dáno jasně najevo, že mučení iráckých zajatců je zločinem spáchaným americkým imperialismem.

„...který musí být demokratickými a revolučními silami odhalen a nakonec poražen.“

Proti zpochybnování německého imperialismu jasně zdůrazňujeme:

„Německý imperialismus je jedna z obzvlášť agresivních velmocí, zároveň je vykořisťovatelem a utlačovatelem národu světa, která se dlouhodobě připravuje na to, aby mohla ovládnout svět....Německý imperialismus vede vojenskou agresi navenek a v domácí politice provádí fašizaci státního aparátu, postupně odbourává již málo dostupná demokratická práva, zároveň zesiluje represe a kriminalizaci demokratických a revolučních skupin a strukturám, které se teprve začínají budovat a přičemž není o silném masovém hnutí ještě ani zmínka. V legalizaci mučení je tímto směrem udělán zase další krok kupředu.“

Tento leták dále obsahuje následující témata:

Komunisté, kteří se nástrojem mučení nenechali zlomit třídním nepřítelem: Jako například členka KPD - soudružka Lilo Hermannová, která byla nacisty zavražděna;

„...Ted' začínám už plně chápat, proč lidé, kteří jsou uvězněni v této věznici se rozmyšlejí o sebevraždě.“ To je zpráva od paní Alice Mutoni z věznice pro cizince určené k vyhoštění, která se nachází v Eisenhüttenstadtu;

Tento muž ví o čem mluví: *„...Již v průběhu velmi krátkého času, bych to nadále netajil...“* (Výrok jednoho policejního vice-presidenta Daschnera z Frankfurtu nad Mohanem);

Komentáře představitelů německého imperialismu k Daschnerovým výrokům;

Jak „hádká dvou zlodejů“ se stává „pomocníkem ke zrození pravdy“ (Marx)

Proč představitelé německého imperialismu již řadu let odmítají podepsat dodatek k protokolu zakotveném v OSN, který mučení zakazuje?

Řád jak se třeba se zachovat, který určen revolucionářům

V rámci příprav 3. stranické konference, žádáme všechny čtenáře – kteří jsou v konfrontaci s námy vypracovaným ustanovení v RUDÉ FRONTĚ číslo 2 - a v konfrontaci s naším následujícím letákem, který je vytištěn k červnu, aby o tom mezi sebou do podrobně diskutovali a podali nám potom svou kritiku a sdělili nám k tomu také své návrhy

Boje proti revančismu se v žádném případě nelze vzdát!

Co znamená německý revančismus?

Kdo skutečně chce německý revančismus porazit, musí ho nejdříve dobře znát, co vlastně znamená německý revančismus a jakým způsobem německý revančismus souvisí s německým imperialismem, teprve potom se z našeho pohledu jedná o předpoklad dlouhodobého a aktuálního boje.

Vzhledem k pohře dvou světových válek, vzhledem ke zlomu Postupimskou dohodou, vzhledem k expanzivním ambicím německého imperialismu vůči zemím východní Evropy, bývalého Sovětského Svazu, Rakouska a vůči dalším zemím, které německý imperialismus už jednou okupoval a které mu tenkrát zasadily ránu do vazů formou partyzánských válek se opět tento německý imperialismus snaží užívat propagandu revanže (odvety) a propagandu všestranných snah o expanzi vůči těmto zemím, jako obzvláště agresivní a opět posílená imperialistická velmoc. Ještě zřetelnější nežli před deseti nebo patnácti lety je to, že jeho ideologie a politika revanže se neustále vyostřuje také vůči ostatním imperialistickým velmocem, které ve druhé světové válce právě nad fašistickým německým imperialismem zvítězily. Politika revanže se obzvláště dnes vyznačuje jako politika používána ke konfrontaci s americkým imperialismem na světovém poli.

Revančistická ideologie ovšem v žádném případě není jen nástrojem „věčných výbojů“ nebo „pravičáckým kartelem“ uvnitř panující třídy. Dnešní revančistická ideologie nesouvisí v žádném případě jen s německými plány na „dobyetí východu“ nebo získat opět takzvaná „odedávna německá území“, ale především souvisí se zvláštnostmi německého imperialismu, které jsou výsledkem vývoje již od první světové války. Abychom mohly z historického pozadí dobře pochopit aktuálnost, správně jí zařadit,

umět se strefit z komunistické pozice do pravého a k tomu prezentovat to, že je nezbytné bojovat v rozsáhlém měřítku proti hlavnímu nepříteli – totiž proti německému imperialismu.

Německý revančismus po Versaillské smlouvě, po porážce v první světové válce

Německý imperialismus, který existuje a působí dobrých 100 let, užívá ideologii revanže již od porážky v první světové válce.

Po porážce v první světové válce byla v první etapě vybudována propaganda revanže v souvislosti ke smlouvě z Versailles, ze které byla v pozdější době vybudována pevně semknutá reakční ideologie: totiž ideologie německého revančismu.

Slovo revanche (odvozeno z francouzštiny jako „revančer“ odvěta), bylo právě užíváno francouzskou buržoazií v období porážky v německo-francouzské válce roku 1871, kterého se později zmocnili ideologové německého imperialismu, aby tak mohli na reálném ekonomickém základě snadno rozdmýchat masové nálady na odvetu a vlastně vyprovokovat tak revančistickou válku. Revančistické štvání proti dohodě z Versailles bylo vlastně namířeno k tomuto cíli, totiž schodit ze sebe „břemeno diktátu z Versailles“, neplatit žádné kontribuční daně a mít opět tu možnost vyzbrojit svou armádu bez vymezených hranic. Získat opět stracené kolonie, získat stracená území jak na východě tak na západě, především francouzská území (Elsaß-Lotrigen), na východě již předtím dobytá sovětská území, která zahrnuje (Brest-Litovská smlouva z roku 1918), polská území, která byla stracena následkem porážky, by měla

být opět dobytá a nastolena na těchto územích státní „jednota všech (takzvaných) německých území“ do kterého by bylo zahrnuto území Rakouska a části Československa (Sudety) a území Polska.

Revančistické štvání slouží německému imperialismu především k tomu, aby vůbec mohl na základě německého nacionalismu „potupu“ z porážky uvalit hlavně na Anglii, Francii a USA.

Ideologie revanche, německého revančismu měla v tomto období ve všeobecné ekonomice německého imperialismu reálnou a materiální základnu. Tento mladý, ale obzvláště agresivní imperialistický pirát poražen v první světové válce však věděl, že se musí dát na cestu příprav a vedení nové imperialistické světové války s cílem znovu dobít staré pozice a zmocnit se nových pozic k ovládnutí světa, k tomu musí mobilizovat nebo plánovitě a systematicky neutralizovat široké masy, tak aby mohl vést moderní válku pomocí miliónů vojáků a aby nebyl postaven před nepříjemná překvapení a překážky nebo aby nebyla narušena revolučními vývoji dokonce i nutná produkce na „domácí frontě“.

Na základě ideologie revanže, začaly v Německu postupně vznikat také další reakční učení pod vedením fašistické NSDAP, která se postupem času stabilizovala a dostávalo se jí stále více úspěchů: budováním říšského vojska (Reichswehr), vtělením Rakouska v březnu 1938, také vtělením částí Československa na podzim 1938, přepadením a obsazením Polska roku 1939, Francie a dalších zemí roku 1940 a přepadením a obsazením velkých částí Sovětského Svazu roku 1941...

Na samém počátku se německý imperialismus spokojil s obzvláště atraktivní revančistickou myšlenkou, s tím že pošlapal platnost Versaillské dohody (porušil tak státní suverenitu Polska a Československa a zákaz „připojení“ rakouského národa) a především narušil tak pirátskou dohodu vítězných imperialistů proti poraženému německému imperialismu. Mírová dohoda z Versaille dala německému imperialismu tak možnost pomocí ideologie revančismu demagogicky nakazit velké části obyvatelstva, zároveň mu dala tu možnost, uvalit tak vinu na pirátské podmínky způsobené dohodou z Versaille, ve kterých se prý dělnická třída teď nachází.

Myšlenka-revanche se zdála jako kdyby měla defenzivní-charakter k obnově vystupovat proti „nespravedlivosti“ imperialistické logiky. Tímto způsobem bylo usnadněno vést široké masy pod vedením znovu posíleného německého imperialismu. Po dosažení těchto revančistických – cílů, rozvinul vlastní imperialistickou logiku k překvapivě působivé a velmi ofensivní propagandě ovládnutí světa a uskutečnění takzvané historicky podmíněné „německé mise“. (K tomu bylo ještě použito zfalšované metafory z dějin „svatě římské říše německého národa“ jako „první říše“, kterou by role „třetí říše“ měla převzít.)

Německý revančismus po porážce německého imperialismu ve druhé světové válce – a po Postupimské dohodě

Německý revančismus byl neoddělitelnou částí ideologického celku nacistické ideologie, který se po prohrané druhé světové válce stal opět středem maškarády ke znovu ovládnutí světa a zároveň pomocí masových zdělovacích prostředků uvedl do pohybu propagandistickou mašinérii německého imperialismu.

Po porážce německého imperialismu se naskytl především v jednom bodě možnost vytvářet za úplně jiné situace podmínky k dalšímu ideologickému vypracování revanže-myšlenky:

To nebyla porážka jen ze strany konkurenčních velmocí, ale zároveň i porážka v boji v první linii proti socialistickému Sovětskému Svazu a v boji proti dalším spojeneckým svazkům národů utlačovaných německým imperialismem.

Z těchto sil „anti-hitlerovské-koalice“ - zároveň z imperialistické konkurence USA, Anglie a Francie – vznikl tak podklad za úplně jiného období nežli za období první světové války – totiž program založen pro spravedlivě a demokraticky smýšlejícího člověka v poraženém Německu: Program Postupimské dohody.

Na základě Postupimské dohody zakotvené státní jednoty Německa, byl na jeho území uzavřen program k vymýcení nacismu, k demilitarizaci, k demokratizaci a k provedení reparací obsažených v Postupimské dohodě. Německé „menšiny“, které v dějinách sídlily na území východní Evropy a nechaly se nacisty

vyprovokovat k drancování těchto území, byly přesídleny v rámci uzavřené Postupimské dohody. Na východě byly ustanoveny nové hranice Německa, k vůli kterým právě v historicky dané situaci přepadl německý imperialismus roku 1939 Polsko. Tyto nové hranice znamenaly pro německý imperialismus totiž velkou strátu jeho území.

Německý imperialismus tak sestavil z tohoto hlediska vlastní nacistickou ideologii do pozadí a snaží se tak desetinasobně štvát pomocí vypjaté ideologie revančismu proti „bolševismu“, kterému především musel poděkovat za svou porážku. Obyvatelstvo západního Německa bylo například udržováno pod vlivem zbývajících částí nacistické ideologie zároveň v souladu s vyostřeným antikomunismem. Německý revančismus se jako ideologie zaměřoval hlavně na pozadí svých reálně stracených území, ale napřed byl zaměřen také na otázku takzvaných „nespravedlivých nových hranic na východě“, na otázku vysídlení označeného jako „vyhnání“, na otázku zapřísněné „jednoty Německa“ a na otázku reparací. Postupimská dohoda byla již od začátku ideologicky odsuzována jako „bezprávi vůči Německu“.

Tato ideologická propaganda revančismu obdržela mnoho aspektů, se zaměřením na antibolševismus, který z části hlásala společně s bývalými „nepřáteli“, totiž společně s americkým, anglickým a francouzským imperialismem, v žádném případě, ale neopoměla revančistický pokřik s pozic německého imperialismu.

V západním Německu nebyla zlomena ekonomická moc německého imperialismu ani po prohrané druhé světové válce. Tato ekonomická moc byla jeho materiální základnou, ze které opět mohl německý imperialismus povstat jako imperialistická velmoc. V roce 1955 byla vybudována Německá armáda (Bundeswehr). Systematically byla vedena politika ekonomického vydírání NDR, aby tak mohla být prošlapána cesta ke vtělení NDR k západní části Německa. Což bylo ze strany pseudo-socialistické NDR usnadněno, která právě sešla v karikaturu kapitalistického státu s policejními strukturami. Takto se dlouhodobému programu revanche dostávalo stále více a více úspěchů.

Ustanovení Postupimské dohody, jako centrálně oprávněného nástroje k udržení

německého imperialismu pod kontrolou, bylo právě NSR-západním Německem po částech postupně odbouráváno. Takzvaná „smlouva Dva-Plus-Ctyři“ z roku 1990 v rámci připojení NDR k západnímu Německu byla posledním krokem k úplnému zamítnutí jedné německé mírové smlouvy s vítěznými mocnostmi, právě jak to bylo v sepsáno v Postupimské dohodě.

Především byl zde udělán psychologicky a ideologicky rozhodující krok: Totiž sociálně-imperialistický Sovětský Svaz, který již dávno zradil dědictví socialistické revoluce, byl také zapleten do vlastních obtíží – a zároveň plně překročil meze kapitulace před trvajícím útočením německého imperialismu. To byla právě rukavice hozená německému imperialismu, který se takto mohl prezentovat jako „vítěz“ nad Ruskem – hrdě pod vlajkou „německé jednoty“. Tímto způsobem německý imperialismus ponižoval Sovětský Svaz, ale dnes však musí brát na zřetel, že Rusko se svou vojenskou mocí je stále ještě důležitý faktor.

Jako vždy v dějinách německého imperialismu neznamovala realizace jednotlivých částí jeho imperialisticko-revančistického programu, že se hodlá stát nevíňátkem a uklidit se do kouta.

Právě naopak postupná vítězství německého imperialismu, znamenala jeho posílení v militarismu a revančismu, který mu sloužil a slouží na dalších soustředěních:

V úzkém spojení se starou, osvědčenou a dobře naostřenou zbraní německého nacionalismu a šovinismu tak německý imperialismus v období posledních let a měsíců pokračoval ve všech směrech revančistické propagandy. Určil si za úkol neprodleně pokračovat v realizaci ještě nesplněných cílů, totiž navrácení „starých hranic“ a vypracovat se tak k dalším cílům.

Německý imperialismus se soustřeďuje především, ale na propagandu a politiku revanche po porážce v druhé světové válce a na aktuální konkurenční boj imperialistických velmocí v zápasení o nadvládu nad světem s hlavním rivalem: US-imperialismem.

Revanche-odveta za „potupu z porážky“ německého imperialismu je hlavně adresována US-imperialismu, který právě bombardoval a obsadil

Německo. Program revanče za rok 1945 je vedle anglického a francouzského imperialismu připravován hlavně proti US-imperialismu.

Německý revančismus slouží německému imperialismu jako nástroj k mobilizaci širokých mas k jeho cílům, totiž k ovládnutí světa německým imperialismem

V průběhu posledních čtyřiceti let vedli moderní revizionisté SED a DKP (dnes také PDS) reakční a zhoubnou propagandu na téma „revančismus“, která nadále pokračuje a nese následky ještě dodnes, kde fakta mluví jasně za sebe: Německý revančismus byl prý záležitostí CDU a že prý zde byly zastoupeny dvě části německého kapitálu, kde se prý CDU reprezentovala z te agresivnější a větší části zároveň.

Pod záminkou skutečnosti a vzhledem k tomu, že 7 až 10 miliónů německých vystěhovalců do NSR v masovém měřítku, DKP-SED zamlčovala šířenou revančistickou propagandu zaměřenou na „východní území“ ze strany NSR v průběhu padesátých až šedesátých let, která se zaměřovala nejenom na východ, ale jako charakter ideologie německého revančismu se samozřejmě ve svém revanče-programu zaměřovala vedle Rakouska také na další části světa.

Obzvláště také s tím, že byl a je revizionistickými a oportunistickými silami postaven antiamerikanismus do popředí, který převzal v reančistickém pokřiku německý imperialismus ve svém třetím tažení k ovládnutí světa, které právě bylo těmito silami přímo i nepřímou podporováno.

Boj proti německému imperialismu a militarismu by však nebyl úplný, kdyby německý revančismus nebyl do hloubky chápán jako ideologie, která slouží k poštvání širokých mas do nových expanzí a válek. Revančistický program německého imperialismu a jeho revančistická propaganda je zaměřena na široké masy v Německu tak, aby se tyto masy postavily za cíle německého imperialismu.

Na ideologickém poli je německý revančismus podstatně neodmyslitelnou částí „německé ideologie“ německého imperialismu, který je společně s antisemitismem a anticiganismem, rasismem a antikomunismem a společně s

dalšími způsoby nacionalismu zakotven v hlavách většiny dělnické třídy v Německu a aby chom mohli úspěšně zvítězit nad německým imperialismem je však potřeba tento nacionalismus napřed úplně zničit.

Bezpochyb je německý nacionalismus hlavním pramenem v ideologii německého revančismu a ohledně toho slouží německý nacionalismus německému revančismu jako základna po všech stránkách. V celkovém revančistickém programu se stále jedná o „naše pocity“ také se jedná stále o takzvané „křivdy způbebené nám Němcům“, z toho právě vyplývá to, že by nebylo správné postavit německý nacionalismus s německým revančismem na stejnou roveň.

Je německý revančismus jen ideologie?

Program revančismu je také součástí politiky německého imperialismu, pomocí které on právě hnal kupředu diplomacii a politická manévrování (jako například ve smlouvách o východě v sedmdesátých letech).

Bylo by, ale nesprávné si myslet, že se celková politika německého imperialismu jen omezuje na aspekt revančismu. Program revančismu v žádném případě nepokrývá ideologicky a politicky celkový program německého imperialismu v boji proti dalším imperialistickým mocnostem a v boji o ovládnutí světa.

Německý revančismus se zakládá a uskutečňuje na základě německého militarismu, který se takto zakládá na programu vedení reálných válek a válečných nasazení (Jugoslávie, Afgánistán). Německý militarismus se dříve zakládal na zvláštích německého imperialismu na počátku jeho epochy kolem roku 1900, když už bylo pozdě na rozdělení sféry vlivů mezi imperialistickými ježtráby, kteří přišli „skrátka“. Po dvou prohraných světových válkách se obzvláště stupňovala agresivita německého imperialismu a byl upevněn jeho postoj v roli válečného rozsévače.

Chápání německého revančismu jako ideologie a rovněž jako složení německé imperialistické politiky by zůstalo jen na pouhém povrchu, kdyby nepostoupilo až k samému prameni německého imperialismu, totiž německému militarismu. Německý revančismus a německý militarismus vznikal, vyvíjel se a vyvíjí se jako prostředek k udržení kapitalistického vykořisťovatelského

